

Протојереј Арсеније служи опело.

Парасѝос ѝоводом ѝодишњице смрти Бранислава Нушића

Уобичајено, већ четрнаесту годину заредом, УДПС је организовало помен Браниславу Нушићу на Богојављење, 19. јануара, на дан смрти великог српског драматичара и патрона Удружења, на Новом гробљу у Београду.

Чинодејствовао је протојереј Арсеније Никитовић, а сенима Бранислава Нушића и многобројним поштоваоцима његовог дела обратили су се председник УДПС Миладин Шеварлић, селекторка фестивала “Нушићеви дани” проф. др Драгана Чолић Биљановски, добитница награде “Бранислав Нушић” за најбољи драмски текст Горана Баланчевић, чланови председништва УДПС, Драган Коларевић и Рајко Ђурђевић.

Венце на Нушићев гроб положили су представници Удружења драмских писаца Србије, Народног позоришта у

Београду, Кола српских сестара, Фестивала “Нушићеви дани” у Смедереву, као и родбина Бранислава Нушића.

Миладин Шеварлић

СРПСКО БЕСПУЋЕ

Оче Арсеније, уважени гости, драге колеге и пријатељи!

Ево нас, поново на гробљу! А где другде да се склоне они интелектуалци, писци и људи који покушавају да мисле својом главом?

Где да се склоне они што не могу да дођу до речи од гласноговорника мондијалистичког потопа, који – у име банкарске, криминогене олигархије – брише пред собом све духовне, етичке и етничке вредности, оне суптилне специфичности, какве свака нација баштини у својој традицији и у својој креативности?

Где да се склоне од друштвеног и културног помрачења, у којем нас приморавају да живимо – очекујући, ипак, да ћемо угледати, једном, зрак светлости на крају овог српског беспућа?

Ево нас, дакле, поново на гробљу! На гробљу, где смо – чини се – у бољем друштву, него међу корифејима актуелне српске подкултуре, који сричу научене и наручене флоскуле о новим путевима без алтернативе, о путевима који воде у лавиринте духовних и материјалних шопинг-молова,

храмова епохе цинизма и безнађа, у којима се обезглављено стадо модерних верника моли боговима производње и потрошње, кредита, процената, инвестиција, тендера, консалтинга и маркетинга – боговима фаталних фикција, што модерне људске клонове држе у стању перманентне опијености. То је то.

А Нушић?

Овамо смо дошли да, као и сваке године, одамо пошту патрону Удружења драмских писаца Србије, писцу и патриоти, чија је непролазна вредност

Председник УДПС Миладин Шеварлић.

у томе што је успео да трајно обележи оне друштвене, психолошке, менталитетске па и политичке константе које већ исувише дуго одређују судбину овога народа.

Нушићеве драме нису, дакле, само трагикомична хроника његовог времена – оне баштине и настављају много дубље увиђање наше судбине, онај континуитет што од Стеријиних *Родољубаца*, преко врхова српске драматургије, води до наших дана, упркос духу цинизма, деструкције и порицања, што нам га бестидно намећу добро обучени и темељно финансирани специјалци новог светског поретка.

Ипак, окупљајући се на овоме нашем гробљанском уточишту, остајемо и даље с надом да ћемо, једном, законачити у бољи и сувислији свет – чему смо, својим скромним снагама, још увек спремни да допринесемо. Жао ми је што, у тим часним напорима, међу нама неће бити велики борац, човек снаге, ума и духа – наш друг Миодраг Ђукић. Сећајући га се, са љубављу и тугом, могу само пожелети да истрајемо у борби за оне темељне вредности у које смо заједно веровали.

У то име, поздрављам младе људе, младе уметнике који нам се придружују и који нам дају поуздања да ће континуитет борбе за очување слободног, непомућеног, некорумпираног духа опстати, упркос свима онима што угрожавају есенцијалну супстанцу нашег колективног бића.

Једна од тих младих, што нам нуде наду у континуитет освешћенога духа, јесте и, овде присутна, списатељица Горана Баланчевић – носилац ового-

дишње награде БРАНИСЛАВ НУШИЋ за најбоље драмско дело.

Задовољство ми је што нашој младој списатељици могу – на овом достојном месту – да честитам, уручим награду и да је позовем да нам се обрати.

Хвала!

Горана Баланчевић:

НА НУШИЋЕВОМ ГРОБУ

Понекад је добро да се људи који пишу прерушавају и глуме.

Људи крију себе. Шминкају се, лажно се представљају, крију своје слабости и страхове. Некад их је, и то врло често, тешко разоткрити.

Ко се бави људима и свим тим њиховим манама и тајнама, свим оним што их чини баш таквим какви јесу, некад треба да преузме на себе неку другу улогу. Као Бранислав Нушић.

Он је ретко ишао у позориште, али је јако волео да пише у такозваној-Рајковићевој књижари. И тамо је одлазио сваког дана. Писао је, посматрао глумце, то јест купце, кроз стаклени зид који је одвајао канцеларију и дућан. Њихова мимика, кретање, глас, привлачили су га, и кад би га неко посебно заинтригирао, због нечег “позоришног” на себи, он би излазио, започео улогу калфе који муштерији продаје робу и на тај начин откривао слој по слој, маскиране жељне власти, угледа, улизице, људи од крви и меса са најразличитијим манама, гадостима, страховима и топлинама.

Занимали су га људи, баш такви какви јесу и нимало није желео нити се трудио да их критикује или мења. Же-

Добитница награде “Бранислав Нушић”, Горана Баланчевић, обраћа се присутнима.

лео је само да их упозна и изведе на сцену.

Док сам писала своју драму *Оџвожђена* посматрала сам и анализирала људе из своје непосредне средине. Људе који се боре за свакодневну егзистенцију у овим лудим временима. Они знају ко сам ја. Да сам изабрала непознате људе, да сам се представила као неко други, верујем да би они, ионако слаби, уплашени и животињски агресивни, показали и веће слабости, страшније страхове, суровију борбу, јаче пороке.

Једноставно- ослободили би се. Кад чују да сте психолог или писац, обавезно стављају маске и покушавају да импресионирају, да се сакрију или да вас понизе. Када се потрудите и поиграте да бисте допутовали до њихове суштине, они постају Они и Своји.

(У позоришту је ипак најважнија истина. Ма колико гадна била.)

Почаствована сам што је моја драма *Оџвожђена* добила награду “Бранислав Нушић”.

Хвала.

Драгана Чолић Биљановски

ПИСМО АГИ

Драги Ага,

Молим, покорно, да Те известим, *о неким ѝојавама нашега животиа*, на почетку друге деценије 21.века. Опрости, што Ти кажем Ти (јер Ти говорим свима који су ми блиски и драги, које волим).

Многе сличности су времена у којем си живео и стварао, од краја 19. века до 1938. године, 20. века, када си се на данашњи дан упокојио у Господу. Толико сличности, има да не знам који редом да кренем! Али, пробаћу!

Прво, шта рећи о цензури писане и јавне речи ? Говорио си *кад ѝисаном новинарсѝиву укинеѝе ѝисану реч, одмах ѝроговори усмено новинарсѝиво*. Није се много променило. Али данас, осим писаних медија, имамо и електронске, са покретним сликама и речима. Поплава је тих електронских медија, и садржаја шарених с певањем, говором и пуцањем, за широке народне масе. Многи су као и увек, у *властѝи*, владајућих коалиција, мало је независних. Тешко нама, кад крене изборна кампања под слоганом “МИ СМО НАЈБОЉИ, ГЛАСАЈ ЗА НАС”. Цензура постоји, али као то су гла-

Говори др Драгана Чолић Биљановски.

сине, *ѿакав је свеїї*, измишља. Ко говори истину, може и живот да изгуби, јер *ѿако је морало биїи*.

Друго, *народни ѿосланици* описани у Твом делу нису се много променили. Не да су исти, можда и гори, но што су били. Твој *Алекса Жуњић, срески шїијун*, предано још ради, добро се сналази у времену садашњем. Кад погледаш састав Скупштине која има близу 200 душа, једва да нађеш еминентне интелектуалце и нормалне, учене, људе, чија се *реч уважава и ѿошїијује*. Туга једна! *Ожалошћена ѿородица* и даље распарчава, краде, присваја туђу имовину мислећи да смо сви у Србији одавно *ѿокојници*.

Ти, Ага, живео си у Кнежевини Србији, Краљевини Србији, Краљевини СХС, Краљевини Југославији. Прошао си многе ратове! Српско-бугарске, Балканске, Први светски рат. Живео си као избеглица и емигрант. Био си, не само, уметнички свестрани геније и писац, већ и велики родољуб, који је прошао 1915. ГОЛГОТУ српског народа, у бежанији преко Албаније и њених планина, преко мора, домогао се обала Сан Ђовани ди Медиа. Стигао си у центалну Европу, као интелектуалац највишег светског ранга, а на олтар отаџбине Твој, малолетни, син Страхиња Бан, положио је живот за Србију.

Наши прадедови и дедови коначно, изгубили су све, потом, у Другом светском рату. Београд је бомбардован још, два пута. После тог рата, до прве деценије 21. века наша родна земља опет мења називе: ДФНРЈ Југославија, ФНРЈ Југославија, СФРЈ Југославија, СРЈ Југославија, а састављена и даље, од малих јужнословенских земаља, ко-

је си и ти спајао својим делом, али илузијом о братству и љубави. Та љубав и слога, окончана је распадом земље у крви, и трећим бомбардовањем Београда, последње деценије 20. века. Као што рече један од Твојих, наследника великих савремених српских писаца, нашега доба, Душан Ковачевић: *Нема раїиа док не удари браїи на браїиа!*

Живели смо више од пола века, у тоталитаристичком систему, да би међусобним ратовима и братском крвљу, приближили се по ко зна који пут Европи. А припадамо јој одавно. Као, само је овај рат требао, па да се што Ти рече *уврсїимо у ред великих и цивилизованих евројских народа*. Од велике заједнице Југославије, опет смо на почетку. Данас Ти се обраћамо из скраћене Србије. Још мало, остасмо без Твог драгог Косова. Тамо је остала група Срба да чува и Твоје српске светиње. Говоре, да је Косово нама у души и срцу као мит, јер, *ѿако је морало биїи*.

Знаш, драги Ага, ми живимо у демократском, вишепартијском систему. Србија има више партија, него што узима као држава, квадратних километара у овом делу Европе. Свака партија, има *власїи* попут оне, о којој си писао. Када је на високим позицијама, народ јој изгледа, *некако мали, невидљив*. А, у *власїи* има још *ѿонављача који су ѿродавали кикирики код Хиѿоїекарне банке*. Има и *аналфабеїиа*, то јест неписмених.

Шепуре се нове новокомпоноване *ѿосїође минисїарке*, дотеране, а уместо златног зуба, носе лаптопове, ајфоне и мобилне телефоне.

Народ, нема ни за хлеба, ни кирију *не може да ѝлаји*. Сањају људи, море, јер живе, *иза Божјих леђа*, а породице се распадају, те има много *ојшћинске деце*. Убијају нас полако *јесење кише*. Живот је велика позоришна сцена! Било би смешно, да није тужно!

Академских фигура је много. И то оних који *расиравају о слову О*, као великој теми. *То су бесмртници који умиру још за свођа живођа, а име им се заборавља ѝосле седмодневнођ ѝомена!*

Драги Ага, Твоја дела су данас актуелнија но за Твога живота. Многи би да Те достигну, превазиђу, редитељски осакате, драматуршки крате и дописују. Тешко! Публика се не може преварити! Твој сан се остварује као што си писао: *Тај сам живођи не само зађазео, већ живео њиме и као феникс из ѝейела, са сваком новом ѓенерацијом и сваким добом и сваком ѝохом друшћивенођ развиђка, умирао сам и рађао се да живом новим живођом, живођом нових људи и новођа друшћива!*

Зато, Ага Ти си бесмртан! Знаш, добро! Јер, *ђако мора биђи!*

Нека Ти је Вечна слава и Хвала! Бог нека Ти душу прости! Амин.

Драган Коларевић

ИЗВЕШТАЈ О ХУМОРУ И САТИРИ

Уважени господине Нушићу, драги брате, Србине

Дао сам себи право и обавезу да, речено бирократским речником културних посленика, поднесем Извештај

о стању у области хумора и сатире између два Богојављења.

Ставио сам нове наочари, са јачом диоптријом, али ништа ново нисам приметио: код нас је све исто, толико нам је добро да боље не може бити. И заиста, никад нам неће бити боље. Све напредује у духу афоризма: наша најбоља сатира настала је у тешким временима, а за савремену долазе бољи дани.

Ови неограничено владају нашим животима, захваљујући Овима све блиста, све је сјајно, светло, чак смо и мрак прогласили за светлост! Код нас сија мрачна светлост, по томе смо јединствени у прошлости и будућности.

Нигде нема овакве памети као код нас. Кад би велики народи имали бар мало такве памети, одмах би полудели, до последњег појединца.

Ми смо у свему јединствени, наша будућност је извесна, али нам је прошлост потпуно неизвесна.

Од нас нема смешнијих људи на свету, ми смо највећи хумористи. Било шта да кажемо, цео свет нам се смеје.

Вероватно се и ти, брате Србине, смејеш, док нас посматраш са вечног истока. Или можда плачеш од смеха, мада скромно примеђујем да немаш право на плакање, није наш хумор толико напредан.

Уважени господине Нушићу, Срби су, коначно, сви ко један: сви су злочинци, само зато што су Срби. Како је то могуће? Па могуће је, јер постоји, већ двеста година, српски културни модел који је узрок свих злочина у Европи у XX и XXI веку, тако нас уче Другосрбијанци. Тај културни модел производи злочине већ двеста година,

а ти си, брате, Србине, Браниславе, један од стубова српске културе, понос српске књижевности и драме, па према томе, и твоје драме су злочиначке. Ко ти је крив, ниси морао, а сам си одабрао да будеш Србин.

Могао си да будеш и нешто друго, а ти баш навалио да будеш Србин, па то ти је. Као злочин ће ти се рачунати и то што ти је син јединац, Бан Страхина, чијим се сенима клањамо пред твојом вечном кућом, живот дао за Србију. А кад Србе, попут тебе, потпуно денацификују како ће нам тек тада бити сјајна мрачна светлост. Само ће Иносрбијанци бити понос и дика српског пука. И батаљона.

Опало је лишће, падало је мало кише, и мало снега је пало, а Ови никако да падну.

Калигула је коња прогласио за сенатора, Милошевић је Скупштину напунио коњима, а ови је напунише овновима и овцама, козам и јарцима, по парламенту се јарцају као манити, па захваљујући тим сатирима имамо озбиљну сатиричну ситуацију. И сатирске законе доносе. Сатири нас сатиришу.

Зли језици шире лажне вести, кажу да ћемо гладовати, да ћемо стесати стомаке, дотерати линију, кроз ћемо се смањити, па ћемо и Србију самњити по жељи и мери наших хранитеља и

Члан Председништва УДПС Драган Коларевић.

самодржаца. На све то ми се смејемо. Смеју се и ови и они.

Смеју се, смеју к'о луд на брашно, то међутим, и није баш страшно.

Празни су џепови, крче празна цреве, омамљена Србија о Еврпи снева.

Тамо ће нас примити о куковом лету, јер су такве прилике у беломе свету.

У светлос нас воде црвени и жути,

Народ заслепео, слепи су му пути.

И Косово и Европа

А Србија тропа.

Куд' нас Ови воде? То путовање у Европу за Србе је слепи пут, ћорсокак.

Наша дипломатија је најсмешнија на свету. Познато је да смо склони лудилу, а они по свету од нас праве будале. И дворске луде. Тако се понашају амбасадори. Није то као у време Нушићеве дипломатске службе. Битољ и Приштина су већ одавно далеко иностранство. Ти си ослобађао Стару и Јужну Србију, а ови ће нас ослободити Краљева, Ваљева... све до Раље па да идемо даље. У Европу.

А како је тек смешно наше свођење рачуна. Кад видимо приход и расход одмах отрчимо у заход. И чучимо без престанка, као пачићи у скамијама.

Ови су толико сјајни да више немамо речи критике, па морамо да критикујемо Оне. Ови, или они, у глави ми звони.

Све нам иде од руке, једнино денацификација заостаје. А кад то ураде, и твоје ће драме, као некад, опет забранити, јер су злочиначке зато што су српске. Еј, брате, Србине, па ти си највећи српски комедиограф, како да не будеш забрањен? То ће урадити по-

томци оних који су српској војсци лиферовали песак у брашну, па се и данас окупљају око пешчаника. Тим хлебом би они нас хранили, док нам над главом не исцури пешчаник.

Уосталом, кад погледамо данашњи позоришни репертоар, практично, и нема Нушићевих драма. Зар то није забрана? Па и ако поставе неку драму, они нешто допишу, нешто отпишу, и од Нушићевог текста не остане ништа.

Да овај смешни, лирски извештај, завршим једном тужном информацијом. Пред Народним позориштем, једна дама се спотакла о степеник, пала, поломила ногу... Наравно, одмах је дошла Хитна помоћ, одмах је народна полиција извршила увиђај. Сумња се да је Сумњиво лице намерно погрешно пројектовало и поставило тај степеник још пре четврт века, знајући да ће дотична дам кад тад доћи у национални театар. Око Народног позоришта увек се мува Сумњиво лице. Знамо ми ко је творац Сумњивога лица. Обрачунаћемо се ми са тим Нушићем и његовим следбеницима.

Некад се у затвор ишло због два раба, а сада ће се робијати кад се спотакне баба.

И да ти одам једну тајну, брате Браниславе: Синоћ је један бивши министар обећао да више неће давати лажна обећања. Амин!

Рајко Ђурђевић

Рабе божји, Браниславе, Србије на небеској страни .

У дану када се Бог јавио гори и води, небу и земљи, као да је закренуо лице своје од нас Срба. Опколени смо и нападнути од војски сатане. Распети

и обеђени злочином до трећег нерођеног колена од умноженог накота издајника. “Та зар ће Јевропа дозволити да се поквари ‘мир’ само зарад неколико иљада Срба што скапава на Турском колцу”, завапио си јетко тој подмуклости Европе. А она је данас преузела агаренску бруталност према Србима. Њени штабови, колац и конопац за Србе су сада јавни и то у сред Београда...

Сигурно ти је о томе све испричао Миодраг Ђукић. Али од када је наш дивни Ђука отишао у бољу Србију, овде је све још горе. Годишње у Србији изумре 30.000 Срба, цела једна варо-

шица. А скоро нам се родио председник. Обесио портиклицу око гуше, уместо нерођених нараштаја, шета се испред позоришта, а народ се крсти недоношчету.

Писцима су поотимали пера. Уређују морал и мисли Срба, лишавају нас духовности, прописују веру, организују параде изопачености куда су пролазили победнички пукови ослободилаца, а пљују и урлају на монаштво Вазнесењске цркве, страшног стратишта; наше убице уздижу у митологију богова, окрећу тумбе истину историје. Дела су им “колумне”, а они “колумнисти”. Тешко да од свих мудрих Срба

Књижевник и публициста, Рајко Ђурђевић

на небу ико може да ти преведе и наслов и писце, а садржајем осуде Срба радује се и слави само Сатана.

Тешко да би комедиографски геније могао данас да их опише. Суморну, слуђену Србију на казанима чорбе не би данас засмејао ни ти Браниславе. Потрошене савести и осећања тешко да их ишта може и растужити. Сва Србија је позориште трагедије српске пропасти.

За разлику од Дучића, Ракића и тебе, сада постају амбасадори да би некако постали писци, објављивани и засути наградама. Један од њих је скоро бездушно гонио и хромог Вука. Погазио је азбуку из буквара. Протерао је епски спев српске Илијаде и сва духовна блага нашег памћења. Пљунуо је у следе очи Тешана Подруговића и Филипа Вишњића, тог српског Хомера. Бог је Браниславе данас у јављању умрио њихове унутрашње очи и лица. А он бедник не зна да су они бесмртни и да виде очима унутрашњим преко сваког хоризонта, кроз вјеке вјеков.

Ми смо Браниславе, као што су стари српски мужеви саборно бирали старешину. Изабрали Миладина, Миладина Шеварлића за председника. И он носи твој штап надмоћним индивидуализмом, као цареви владарска жезла.

Знамо да није сила у коњици, него у речи Господа.

Ево, Браниславе Митровданског прошенија Срба које сам упутио Свевруском Патријарху, благородним владарима и свој православној Русији у име Срба са Косова и Метохије, тих библијских прогнанника.

Његовој Светости Кирилу, патријарху Московском и све Русије
Председнику Руске Федерације,
уваженом Димитрију Анатолевићу
Медведеву
Председнику владе Руске Федерације,
нашем заштитнику, Владимиру
Владимировичу Путину
Руској Думи, поштованом
председнику и депутатима
Његовом превасходитељству
Посланства Руске Федерације
Александру Васиљевичу Конузину
Руском народу и браћи

ПРОШЕНИЈЕ СРБА

Ваша Светости, Ваша благородства и браћо, данас опет једини заштитници распетог српског народа, примите у име и славу Господа нашу благодарност, љубав и прошенија нашег опстанка пред расулом и потпуном пропашћу.

Трећи пут само за непуних сто година прљаве војске Запада кидишу да нам отму земљу испод нас и као Србе избришу са списка живих народа. У оба светска рата поделили смо погром и контрибуцију, мере нацистичког истребљења Руса и Срба.

Сада су нам окупирали Косово и Метохију, Косово поље Срба, као Куликово поље Руса, Опредељења Светог Сергеја Радоњешког, када је рат био благословенији од мира и Опредељења Светог кнеза Лазара за Царство Небеско, наш стожер духовности и укупног памћења, без којег сигурно не можемо опстати као народ и да нас надаље оставе у миру. Под заштитом њихових војски, Шиптари нас убијају, спроводе поводому и отетим Србима су у Христовим мукама вадили органе за кланице људског меса, тржишта За-

пада, незапамћена и међу људоджери-ма. Пред очима такве “хришћанске” Европе и Америке, под надзором њихових војски, Шиптари су спалили наше цркве и древне манастире, Свете Архангеле и Богородицу Љевишку у Призрену, Девич светог Јоаникија код Србице, међу највећим споменицима духовности и културе Истока, уопште. Све што је претекло од ломача кућа Господа, Запад данас уписује као некакво историјско благо Косова, нарочно државе, сатанског копилета њихових сатанских војски. Грачаница, Високи Дечани, Пећка патријаршија и све светиње поделиће тако судбину српских православних храмова, који су

предати држави Албанији, када су је пре деведесетдевет година насиљем створиле Италија и Аустрија на југу Србије, тек ослобођене од турског ропства. Албанија, знамо, никад раније није постојала као држава, чак ни као заокружени етнитет народа. Читав еп је опевао српско Зидане Скадра на Бојани. А данас тамо нема ни Срба, ни српских цркава. Ми не вређамо никога, али Шиптари су једини народ на свету који у свом трајању није оставио ни један културно историјски белег на земљи. И писмо, латинично, написао им је ондашњи аустријски амбасадор, додајући кваке и кукe како би некако артикулисао непознат

Потпредседник Братислав Петковић полаже венац у име УДПС.

говор мале групе људи са леве обале Шкумбе. Сада им дају тапију на наше благо и светиње на Косову и Метохији, како би га опробаним методама уништили, утирући пут свом прозелитизму и нашој пропасти.

Насиљем им тако стварају још једну Албанију, опет на српској земљи.

Под циничним именом “Милосрдни ањео” просули су тоне бомби, огањ и осиромашени уранијум на уснули народ Београда, српска села и вароши. А изговором, “бригом” за људска права, Србима узимају право на голи живот и опстанак. Запад се данас подмукло одриче и Христа и хришћанства! Одбацује основе византијске културе у име своје цивилизације злочина и пљачке. Силеџијски нам намећу своју духовну пустош и изопаченост призора Содоме и Гоморе. Преко двадесет две хиљаде невладиних организација, својих штабова специјалног рата, створених у нашим недрима, хајком, дању и ноћу, нападају српски народ, нашу страдалну цркву и свештенство, монаштво и јереје, претећи им тужиоцима и судовима, које јасно препознајемо као инквизицију.

Српским сужњима, међу којима је комплетно политичко, војно и полицијско руководство три српске државе до сада су пресудили укупно десет векова робије. Осамнаест српских глава, уморено пре суђења, краси на кољу палисаде Шевенингена. Не рачунајући “енклаве”, лагере и логоре Срба у трнатим жицама на Косову и Метохији, Шевенинген је једини обновљени Хитлеров логор у Европи. Они су и истини и правди и живом Богу Господу пљунули у лице.

Полицијске агентуре Запада, као некада Гестапо седе данас у Београду, престоници хероју и страдалнику, надгледајући поробљени народ, снујући деобу и пљачку Русије. Срби су за њих чувари капије Источног царства и вала те Србе, те Русима верне Србе, једном коначно уништити.

Силом и Јудиним талирима створили су нам вазалну власт, послушнију него у време Хитлерове окупације. Недавни ултиматум Ангеле Меркел усред Београда сто пута је гори од Хитлеровог ултиматума Тројног пакта. Оном зликовцу смо на ултиматум одговорили Устанком, као и Фрањи Јосифу, а новом Фиреру у сукњи вазали данас простиру црвени тепих, дочекују музиком, јединим што нам је од војске остало. Ти вазални бедници нам још измишљају некакве колективне кривице и злочином су обедили још нерођене Србе до трећег колена. Док нас голоруке на барикадама, последњој стопи прогона и узмицања, нападају њихове маскиране војске, наоружане до зуба, пуцајући у нас бојевом муницијом, вазална власт у медијима о нама говори као о неком простом сабирку неке државе, негде на неком, далеком континенту.

Ваша Светости, Ваша благородства, браћо наша, зар смрт није давно сита од нас?! Зар ми давно нисмо сити њихових злочина, лажи и превара?! Нека мremo, ако се мрети мора. Само да нам не узму душу, јер ми не љубимо сабљу тиранина.

Како више немамо државе која би нас заштитила, поучени искуством наших праотаца и наших архепастира, у временима искушења пропасти, ми се у име Господа, Богородице, Светог Јована и свих светих стављамо под скут и

заштиту мајчице Русије! Молимо се Светом Савн, Светом Сергеју Радоњешком, Светом кнезу Лазару и Светом Александру Невском, који је силом молитава, идући босим ногама кроз жар, зауставио страшну силу германских мачоносаца од које је тутњала земља. Нека и ова сатанска сила пропадне као она кроз лед Чудског језера.

Потписима прилажемо прошенија за двојно, руско држављанство са једином молбом да нас на даље, као поданике мајчице Русије, само ви заступате

пред светом и то увек и само истином. Нека Господ награди вашу милост и трудове за наш опстанак!

Никада нам није била ближа и јаснија изрека наших праотаца;

“Бог на Небу, Русија на земљи!
Амин, Боже!

Грчаница, Митровдан 2011.

Одбор Срба: Косовски заветници
Радомир Рајко Ђурђевић

Управник Народног позоришта у Београду полаже венац.